

— Защо, защо не ме послуша... — стенеше жена му — аз предупреждавах, че ни дебне беда. Лоши и старшни сънища сънувах напоследък. Не, не беше угодно Богу да пристъпваш думата си и сега сме справедливо наказани. О, да ме оставят да се явя пред царя, да падна на колене пред него, той ще се смили над нас, над децата ни... И той е човек, и той е баща... Чувала съм, че бил умен и благ човек. Дъщеря му е моя етърва, може да се смили...

Милостив и благ за верните приятели — си мислеше с горчивина Тодор Комнен — ала какъв ще бъде за вероломния враг? Не би ли той все пак син на стария Асена и братанец на Иваница?

И пленникът се вслушваше изтръпнал в крачките на стражите, които пазеха шатрата. Защо се бавеха? Какво чакаха? Нека наказанието дойде по-скоро. Очакването бе по-тежко.

— Мануил къде е? — попита внезапно той, като дигна обгореното си чело. — Дали и той е пленник? Тое е зет на царя. Може би за него ще има милост... Или не, може би тъкмо затова ще бъде още по-зле наказан

— Мануил избягал... Така чух да говорят във нашите пленници — изохка императрица Мария. — Изостави ни пред лицето на най-голямата напаст...

— Подлец... изсъска едва чуто Комнен.

— А другите, всички убити и пленени — продължи жена му в жален хленч. — Турмах Евстатий е убит, също и стратег Мавриций, стратег Константин, хилнарх Теодор, банд Василий и мериарх Ставраки. Другите са пленници. Всичко, всичко е загубено.

Пленникът въздъхна дълбоко. Загубено бе. И сега Иоан Асен ставаше първата сила на полуострова. Какво беха пред неговата мощ, след тази нечувана победа — възделенията на Ватаци, честолъбието на Константинопол?

Комнен сам бе пожелал да сломи първо най-главния си враг, преди да потегли за готова плячка към юг. Е добре. Борбата бе излязла в не-